

Milenci z města Pripjati - Vřešťál, Zdeněk

1. Je konec dubna osmdesátšest, vysoko nad Pripjati, létají ptáci.
Koruny stromů začínají kvést a Mikola má zbrusu novou práci.
Dali mu na sídlišti teplý byt a život vůbec nevypadá marně.
Co by se vlastně mohlo pokazit, má byt a práci v elektrárně.
Je šťastnější, než dříve byl, Mikola z města Černobyl
Šedá je voda mělkých příkopů a hnědá bývá voda ústí řek,
rudá je na dně stichlých zákopů a těžká voda, to je pot i brek.

2. Jsi moje všechno, šeptá Ljubomír. Co říkáš, Nino, že by jsme se vzali?
Bude půl druhé, / všude mír a měsíc svítí na Janovský zámek.
A Nina s jeho rukou na břichu, chtěla by zpívat výská a skáče v duchu,
přitom jen kývne po tichu, je deset vteřin do výbuchu.
Jsou nadšení a dojatí, milenci z města Pripjati.
To ruské kolo je fakt jako hrom a malý Tolia zírá, jak se točí
a támhle sviští autodrom a kluci na něm můžou nechat oči

3. Ještě chci na houpačku, na pouť, na hřiště, žadoní Máša sotva pětiletá,
nechej si něco na příště, vždyť přece není konec světa.
Možná, že není, možná byl, ve městech Pripjať, Černobyl.
Šedá je voda mělkých příkopů a hnědá bývá voda ústí řek,
rudá je na dně stichlých zákopů a těžká voda, to je pot i brek.
/: A konec není, ten už byl, ve městech Pripjať, Černobyl.:/